

[Valdemar Sørensen.]

Lettelse af Omsætningsafgiften. Det har den derimod for alle de Mennesker, hvis Indtægter er af den Størrelse, at de godt kan betale Skatten. Jeg for mit Vedkommende finder det fuldt ud rigtigt stadig at hævde det Princip, at hvor Staten med Hensyn til Priserne for de almindelige Leveomkostninger skrider ind og giver Lettelse, bør den give det helt igennem, men det er dog noget helt andet end at indføre det nye Princip i en social Foranstaltning, at nu skal ogsaa den velhavende, der ikke har Brug derfor, have en Understøttelse af det offentlige.

Det er efter min Formening at krænke selve den sociale Lovgivnings Princip; jeg tror, det er meget skadeligt at gøre det, og jeg tror heller ikke, det er nødvendigt, for hvis den højtærede Finansminister, som det er sagt herfra, er villig til at føre en Del af denne Beskatning over paa andre Omraader, behøver man ikke at nøjes med at henvise til den direkte Beskatning. Der foreligger dog utvivlsomt Muligheder for at indrette selve Omsætningskatten paa en saadan Maade, at den giver skattefrie Indkøb for den Del af det nødvendige Forbrug, som man mener det rigtigt at give det for. Jeg underkender slet ikke, at der inden for Manufakturgruppen findes store Luksusgrupper, som den højtærede Finansminister efter min Opfattelse i Dag er i sin gode Ret til at sige at han vil have sit ud af, og jeg vil ikke lægge Skjul paa den Opfattelse, at for min Skyld kunde den højtærede Finansminister paa visse af disse Grupper ogsaa faa noget mere. Der er i Dag ingen Mening i, at dyrt Pelsværk og dyre Tæpper ikke i denne Omsætningsafgift beskattes med mere end det almindelige Arbejdstøj. Der findes overhovedet der en Mulighed for at komme til andre Ordninger, som meget godt kunde erstatte den højtærede Finansminister de Beløb, der muligvis maa til for at give en almindelig Lettelse for de almindelige Beklædningsstoffer til hele Befolkningen. Jeg tror slet ikke paa Umuligheden heraf. Jeg har hørt sige, at det er ugørligt at indføre forskellig Beskatning for de forskellige Varer ude i Omsætningen, og jeg erkender, at dette vil være en meget, meget stor Vanskelighed, men man behøver jo endelig ikke at gaa den Vej. Der er ogsaa andre Veje, ad hvilke man

kan naa det samme Resultat uden at komme ind i de Forviklinger, der vil opstaa ved en forskellig Beskatning af de forskellige Grupper. Jeg vilde være meget glad, hvis den højtærede Finansminister fastholder sin Velvilje med Hensyn til at overveje disse Forhold. Naar den højtærede Minister i Forvejen er indstillet paa at afgive en 23—25 Mill. Kr. af Skattens Provenu, tror jeg, der er store Muligheder for at finde en Ordning, som vil tilfredsstille de Synspunkter, jeg her har gjort mig til Talsmand for.

Der er jo nemlig uden for den Kred, som her faar Lettelsen, en hel Del andre Mennesker, der er lige saa daarligt stillede. Det er naturligt, at man fra Statens Side først og fremmest tænker paa Familier med Børn og navnlig børnerige Familier, men omkring i Samfundet er der ogsaa en hel Del andre Mennesker, hvis Krav paa at komme til at leve Livet i en vanskelig Tid paa nogenlunde rimelige Vilkaar der heller ikke maa ses bort fra. Det kan ikke nægtes, at hele denne Form for Beskatning, der tager af de allernødvendigste Fornødenheder, hvor den højtærede Finansminister sidder ved Siden af vore Koner, naar de stopper vore Strømper, for at være med, er ikke en Beskatning, som i Længden kan opretholdes uden at vække større og større Modvilje i Befolkningen. Jeg tror derfor, det var rigtigst, at man gjorde noget for at komme denne Modvilje til Livs.

Jeg kan ikke sige andet, end at jeg har den Grundopfattelse om hele den Politik, der føres, at hvis vi skal have Held med at føre den Samling, der er opnaaet, igennem, saa er det først og fremmest betinget af, at man ikke skaber Kløfter i Befolkningen, som ikke er til at komme over. Og en af de farligste Kløfter, man kan grave, forekommer mig at være den, der graves mellem selve Befolkningens store Flertal og Rigsdag og Regering ved de Lovgivninger, der føres igennem paa det økonomiske Omraade, og her er en af dem. Hvad denne Skat har skadet Regeringens og Rigsdagens Omdømme i den almindelige Befolkning, er ikke Smaating, og jeg synes, det er helt nødvendigt at sige det saa skarpt som muligt, at en af Betingelserne for, at vi skal komme igennem paa en nogenlunde heldig Maade og bevare de Resultater af Samlingsbestræbelserne, som er opnaaet, er, at man